

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Iuliani oratione cui titulus est Misopogon, & Daphne apud Antiochiam,
& eius descriptione, & reliquiarum sancte Martyris Babilæ translatione.
Cap. XVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

De Iuliani oratione cui titulus est *Misopogon*, &
Daphne apud Antiochiam, & eius descri-
 ptione, & reliquiarum sanctę Mar-
 tyris *Babila* translatione.

CAP. XVIII.

Imperator verò cum bellū cōtra Persas gerere moliretur,
 venit Antiochiā, quæ est vrbis Syria. Cū autē plebs vo-
 ciferaretur, q̄ rerū ad victū necessariū permagna esset
 copia, percarē tamē vēderētur, imperator, credo, quò popu-
 lū alliceret, mādavit, vt res in foro venales minori pretio, q̄
 quo æstimari deberent, venderentur. Cumque ea de re cu-
 pedinarij inde aufugerent, factum est, vt res necessariæ ple-
 bem deicerent. Antiocheni igitur hanc rem grauter & in-
 iquo animo ferentes, imperatorē cōtumelijs afficere, & in
 barbā eius, quòd paulò prolixior erat, illudere, illiusque
 monetā, quæ tauri effigie signata erat, irridere cœperūt. Nā
 ei per conuicium obijciebāt, mundum ab eo imperium ad-
 ministrante, non aliter atque à tauris ferocibus, qui cotnua
 in sublime iaciunt, labefactatum euersumq̄; esse. Ille autem
 primo ardens iracundia, minatus est se Antiochenos malè
 habiturum, Tarsumq̄; transferre constituit. At postea, ira
 mirandum in modum mitigata, verbis duntaxat contume-
 liam illam vltus est, pulcherrimo elegantissimoq̄; libro,
 quē *μισοπώγων*, id est, odiū barbæ inscripsit, aduersus
 Antiochenos edito. Quinetiam Christianis, qui in ea vr-
 be erant, nō dissimilē se præbuit, superstitionemq̄; Gētiliū
 roborare cōtendit. Sed quæ res id temporis ad *Babylæ* mar-
 tyris tumulum, & ad fanū Apollinis quod erat in *Daphne*
 acciderūt operę pretiū profectò est cōmemorare. Atq; hīc
 initiū narrandi faciā. *Daphne* est suburbium Antiochiæ per-
 celebre, nemore multis Cupressis vestito cinctum, alijsq̄;
 arboribus cupressis admixtis variatum. Subter arbores au-
 tem terra pro temporum vicissitudine, alios alijs succeden-
 tes flores benè olentes cuiusque generis producit. Locus
 autem vndique ramorum & foliorum densitate, quæ solis
 radios ad solum vsque terræ haud penetrare finit, velut te-
 cto, vel umbra potius circumfusus est. Est etiam, tum pro-
 pter

propter abundantiam & pulchritudinem aquarum, tum propter
 temporum æquabilitatem, tum denique propter placiditatem
 ventorum flatum peramcenus, & ad oblectationem
 valde accommodatus. Itaque apud Gentiles infabulis est,
 Daphnem filiam Ladonis fluminis Arcadię, cum Apollinẽ
 amatorem fugeret, in arborẽ suo nomine appellatã cõuer-
 sam fuisse. Apollinẽ autẽ ne sic quidem perturbatione illa
 animi liberatum, ramis arboris, quam amabat, se coronasse,
 ipsam arborẽ complexũ esse, & locũ sibi, si quisquã alius,
 charum, prerogatiua præ cæteris honorasse. In Daphnem
 igitur suburbium ingredi, cum eius generis esset, turpe mo-
 destis viris existimabatur. Nam & situs loci, & natura erat
 ad lasciuiam accommodata, & materia fabulæ, quæ fuit pla-
 ne amatoria, leui arrepta occasione, in animis corruptorum
 adolescentium duplo maiorem amorem inseuit. Nam res
 in fabulis descriptas, velut causam ad se excusandos affe-
 rentes, vehementius incendebantur, & omni exuto pudore,
 ad facta libidinosa cupidẽ ferebantur, nec poterant vel
 seipos temperare, vel tẽperantes homines eo in loco secũ
 videre. Nam si quisquam eorum absque amica fortẽ in
 Daphne versaretur, stupidus plane, inhumanus, & tanquã
 scelus quoddam, aut pestis detestabilis fugiendus videba-
 tur. Erat hic locus seuera in magna veneratione apud Gen-
 tiles, & magno æstimatus. Nam eximia Daphnæi Apolli-
 nis statua in eo fuit, & delubrum magnifica opera & sum-
 ptuosa constructum: quod fama est à Seleucio patre An-
 tiochi, à quo Antiochia nomen accepit, ædificatum esse.
 Credebatur etiam ab his, qui istas res colere solent, aquam
 in eum locum ex fonte Castalio influere, quæ facultatem
 diuinandi hominibus tribuebat, paremque vim, & idem
 nomen cum ea, quæ est in Delphis obtinebat. Quinetiam
 iactant Adriano priuatam etiamnum vitam degenti im-
 perium ei obuenturum in eo loco prænuntiatum fuisse.
 Nam dicunt eum, cũ folium fonte Daphnes tinxisset, hau-
 sisse inde rerum futurarum cognitionem in folio planẽ de-
 scriptam: ac cum ad imperium gubernandum peruenisset,
 fontem aggere obruisse, eo consilio, vt aliis non liceret ex
 eo discere futurarũ rerũ scientiam. Sed hæc quidem nar-
 rantur accuratẽ ab ijs, qui curam ac studiũ in fabulis con-
 texendis

SOZOMENI HISTOR.

contexendis posuerūt. Vbi verò Gallus, frater Iuliani Caesar à Constantio designatus, Antiochiæ ætatem degit, quoniam Christianus erat, cum pro primis eos, qui pro religione Christiana martyrium obierant, colebat, cōstituit hūc locum purgare tum superstitione Gētilium, tum intemperantium hominum contumelia. Atque cum persuasum haberet se facile hoc perfecturum, si modò ecclesiam ibi in delubri loco extrueret, transtulit in Daphnem loculū Babylæ Martyris, qui ecclesiam Antiochenam præclare admodum rexisset, martyrioque occubisset. Ex quo quidē tempore dicitur dēmoniū nullum oraculum vti consueverat edidisse. Videbatur quidem primò istud propterea accidisse, quòd victimis iam carebat, & cultu illo, quo antè dignatus fuerat. Sed postea tamen ab eo ipso patefactum est, quòd martyr, cuius corpus in proximo repositū erat, impedimento fuit, quò minus istud, vt solet, præstaret. Etenim quanquam Iuliano solo imperium Romanum gubernante, Libamentis, nidore, & copia hostiarum abundat, nihilominus tamen cōticuit ad extremum responso dato, perspicuè causam superioris silentij per se declarauit. Nam cum imperator animo instituisset de rebus, de quibus ei libitum erat, oraculum, quod in eo loco fuit, tentare, accedens ad delubrum, dæmonium monimentis, & victimis magnificis honorat: oratque vt res, quas molitur, non negligeret. Dæmonium igitur & si non planè & apertis verbis ita significabat, se nimirum propter Babylæ martyrem, cuius bustum vicinū erat, oracula dare nō potuisse, tamen respondit locum refertum esse cadaueribus mortuorum, idque obstare, quo minus oracula ederet. Quo audito, imperator licet multa essent cadauera in Daphne condita, tamen quoniam conijciebat martyrem solum esse oraculis impedimento, dat mandatum, vt bustū martyris inde in alium locum transferretur. Itaque Christiani in vnū congregati, bustum circiter quadraginta stadia in urbem trahunt: vbi iam martyr in loco, qui ab eo nomen accepit, repositus iacet. Ferunt eo tempore viros, & mulieres, iuvenes & virgines, senes & pueros, mutua ipsorum cohortatione incitatos, per totum iter psalmos cantasse: qui quāuis simularent se, quò labores itineris leuarent, cecinisse, tamē canebant

canebant reuera ardenti studio & propensa erga pietatem voluntate incensi, propterea quòd imperator aliter omnino atque ipsi de deo sentiebat. Psalmos autè ordiebantur hi, qui eos canere accurate norant, multitudo autem simul voces fudit cù concentu, huncq; versum addidit. Confundantur omnes, qui adorant sculptilia, & qui gloriantur, in simulachris suis.

Quòd propter reliquiarum eius translationem, multas Christianis clades Iulianus inflixit, et de sancto confessore Theodoro, & quòd delapso calitus igne, Daphnæi Apollinis templum conflagrauit.

CAP. XIX.

OB hanc causam imperator, perinde quasi còtumelia affectus fuisset, ira exardescere cœpit: & propterea còstituit supplicia Christianis irrogare. Verùm Salustius eius præfectus, licet professione Gentilis, illud quidè consilium non probauit: sed tamen cum resistere non posset, mandatum imperatoris re ipsa exequitur: & postridie multos comprehendit Christianos, & in vincula conijcit. Ac primum omnium adolescentem quendam, cui nomen erat Theodorus, in medium productum, ad equuleum applicat. Ille diu acutis testis suffosus, neq; tormentis succubuit, neque præfecto supplicè se præbuit, sed ita se gessit, vt nihil videretur sentire doloris: quinetiam velut spectator cruciamentorum sibi inflictorum toleranter ac placidè plagas excepit, psalmumq; cecinit rursus eundè, quem pridie cecinerat, atq; ita planè ostendit, quàm non curaret ea, pro quibus in iudicium adductus fuisset. Præfectus autè constantiam adolescentis admiratus, cum venisset ad imperatorem, res ab eo gestas illi exposuit: dixitque nisi celerius ab instituto desisteret, fore, vt & ipsi omnibus haberetur ludibrio, & Christiani plus inde laudis & gloriæ colligerent: quod concilium cum magis approbaretur, qui erant comprehensi, vinculis liberabantur. Dicitur porrò Theodorum cum à quibusdam rogatus esset, num dolorè sensisset tormentorum, respondisse, se non omnino omni sensu doloris caruisse: verùm adolescentè sibi astitisse, qui
doloris